

IV. rész

Végjáték

4. fejezet

A Végző Állomás

2212. december 13-a.

Hosszú hónapok teltek el a Föld felett vívott elkeseredett ütközet óta. A Replikátoroknak köszönhetően a Tau'ri flotta sikeresen talpra állt és megindulhatott az invázió az Örvény galaxis felé. Több hónapos csatározást követően sikerült megtörniük az ellenállást és erőik szinte akadálytalanul vonulhattak a mélymag felé. S akkor még nem sejtették, de a háború még csak most kezdődött...

A T.S. Dakota hatalmas robajjal tört elő a hipertérből egyenesen a csillagok áradatába, egy hatalmas, zöldes fényű csillagköd közelében. A masszív Nexus cirkálót két BC-304-es kísérte.

- Ennyit a hírszerzésről. Egy feladata volt az ügynökségnek és a nagy semmi közepére vezettek – jelentette ki kapitánya, Ronald Statford fennhangon, ekkor egy replikátor vetette a padlóra magát az egyik szellőzőnyílásból.

Mindenkiben megállt az ütő ennek láttán egy pillanatra. Az egyik biztonsági tiszt már darabokra is lőtte volna sörétesével, de megkönnyebbülve tapasztalta, hogy a mechanikus bogár azon nyomban eliszkolt a helyiségből.

- És ezeket a dögöket – sóhajtott fel a Statford.

Eközben szorosan suhantak el a zöldes csillagköd mellett, amikor is egy tucatnyi korvett suhant elöl fátylai közül és rájuk zúdították plazmasugaraik pusztító áradatát. A robosztus hajót kísérő egyik 304-es azonnal elporladt, a másik pedig súlyos károkat szenvedett, ezért kénytelen volt elhagyni a harcteret.

- Kárjelentést – csattant fel a kapitány.

- Pajzsok kitartanak, nem jelentenek komoly fenyegetést. Viszont kiütötték a kíséretünket – felelte az első tiszt.

- Akkor ránk maradtak. Az oldalágyúk kezdjék meg a tüzelést!

Minden utasítása szerint történt. Az oldalsó lövegek sorra ontották a lövedékek kékes áradatát és nem egyet el is pusztítottak a támadók közül, ám ekkor egy újabb dolog tűnt elő a csillagködből. Egy aszteroida, melyet számos, a hátsó részére szerelt hajtómű zöldesen izzó lángja hajtott előre s egyenesen a Dakota felé tartott.

- Kitérő manőver! – kiáltotta el magát a kapitány.

- Késő! – vágta rá az első tiszt, minden esetre továbbította a kérdéses utasítást és a hajó éles fordulóba kezdett, valamint soha nem látott sebességgel kezdett el robogni előre. De ne volt elég. A hatalmas aszteroida a Dakota farának csapódott és azonnal kettétépte a hajót, melyet hatalmas robbanások egész sorozata kezdett darabokra tépni.

- S.O.S. Itt a T.S. Dakota, segítségre van szükségünk! – azonban már semmi értelme nem volt segítséget hívni. A lángok ugyanis másodperceken belül elnyelték a hidat s a soron következő robbanás ezernyi apró darabra tépte a hajótest maradványait.

Az admirális csak 20 perccel később értesült az esetről, ekkor már nem volt értelme bárkit is kiküldeni az esetleges túlélők keresésére. Ezt O'Neillnek és Zsukovnak is el kellett fogadnia.

- Akkor ennyit ez újabb nexusról és a teljes legénységéről – szólalt fel fiatalabbikuk félpercnyi néma csend után.

- Ez már a harmadik eben a hónapban. Bevallom, sosem arathatnánk győzelmet a kis dögök nélkül. Jut eszembe, hány nexust is készítenek el a hónap végére? – vetette fel a kérdést Zsukov.

- Tizenkettőt. Még így is kilenccel gyarapodik a flotta. Lefogadom, még mindig fogalmuk sincs róla, hogyan is csináljuk.

- Ez remélhetőleg így is marad.

2212. december 18-a.

A T.S. Daedalus felderítő útra indult az Űgynökség által megadott, állítólag minimális fenyegetettséggel kecsegtető célponthoz, amely egy három csillagból álló naprendszer szélén helyezkedik el és egy aktív féregjárat hasítja keresztül a teret nem messze annak negyedik bolygójától.

- Kérlek, mond, hogy megérte idejöttünk – fordult oda a sokat látott hajó kapitánya első tisztjéhez.

- Sajnálom uram, nincs itt semmi – ekkor megérkeztek az alattuk elterülő planéta szkennelésének adatai, a húszan éves Jamie nem hitt a szemének, bele is fagyott a szó döbbenetében.

- Mi az? – fordult oda a kapitány kíváncsian.

- A bolyón 5 milliárdan vannak uram. Azt hiszem megleltük az...

- Otthonukat – egészítette ki szavait, majd kíváncsi szemekkel nézett alá Kratos – mert így hívták ádáz ellenségeik szülővilágát – gyönyörű bolygójára s azonnal kikerekedett szeméi pillantás egy gondolattól, mely most mindennél hangosabb zengett elméjében. – Kitérőmanőver!

Épp időben hangzottak el szavai, ugyanis az éles felfelé irányuló forduló által éppen, hogy elkerülték a hipertérből éppen most kilépő korvettek azonnal megindított lövedékeinek záporát.

- Lépjünk be a hipertérbe – idő közben egy hatalmas becsapódás rázta meg a hajótestet, minden bizonnyal egy csatahajótól származott a lövés – Kolosszus nem lehetett, hiszen azonnal elhamvadtak volna.

- Igenis uram! – aztán két kapcsoló lenyomása után a Daedalus egy szempillantás alatt suhant be a hipertérbe egyenesen az admirális előre tolt központja felé.

Kiérve a hipertér anyagának kékes áradatából azonnal továbbították is az információt, s rövidesen meg is kezdték a vakmerő támadás tervezését. Bár talán nem is volt olyan vakmerő, elvégre már ötször több csillaghajójuk volt ellenfeleiknél, de a Föld felett sem volt ez másképpen, csak épp fordítva.

- Ne küldjük be az összes hajót, lehet, hogy csapda – tette fel Zsukov a taktikai asztal fölé magasodva melyen a kérdéses bolygó hologramja volt látható.

- Egyet értek, a harmada is bőven elég lesz. 32 nexus némi kísérettel bőven elégnek bizonyul majd – vágta rá O'Neill.

- És mi lesz a féregjáratral? Nem jelent majd veszélyt a flottára nézve? Tudtommal összevissza ugrál a naprendszerben – tette hozzá az ülést felügyelő Trueman.

- Kicsi az esélye, a kockázat legjobb esetben is minimális.

- Különben is, most van a legtöbb esélyünk. Még most sem rendezték soraikat Potestatem után.

- Valóban nem – vágta rá Zsukov.

- Ez esetben uraim, elérkezett az utolsó csata ideje – jelentette ki Trueman fennhangon.

2212. december 19-e.

Egy átlagos nap köszöntött Kratos virágzó planétájára, egészen mostanáig. Most ugyanis a rendszertől alig néhány tízezer kilométerre megnyíló hipertér ablakok rengetege törte meg az űr hidegének néma csendjét.

Majd egyik hajó suhant át rajta a másik után. Sorra tűntek elő 304-esek, srafuryk és rombolók, de ezek most koránt sem játszottak főszerepet. Sokkal inkább az alig ez másodperccel később kilépő Nexuscirkálók áradata jelentette győzelmük kulcsát és már fel is töltötték halálos lézereiket.

Zsukov szokása szerint a Korolev fedélzetén tartózkodott, halál nyugalommal ülve székében. Elismerte ugyan az új hajótípus hatékonyságát, de sehogyan sem vette rá a lélek, hogy lecserélje gyöngyszemét, valamint legénységét.

- Nos, gondolom már előre tudtak rólunk és mindenüket felsorakoztatták, amijük csak maradt? – szólalt fel teljességgel hitetlenkedve a meglepetésszerűre tervezett támadás keretében.

- 96 drák hajó áll bolygó körüli pályán – válaszolta Malcolm. – Úgy tűnik ismét igaza volt uram.

- Akkor, mire várunk. Csapjunk szét közöttük.

Bár a most érkezett Tau'ri flotta csak 82 hajóval rendelkezett, Zsukov teljesen biztos volt győzelmében. S ezt a 32 cirkáló OTL lövegeinek ösztüze azonnal igazolni látszott. Minden egyes lövés célba talált. 32 ellenséges hajó vált semmivé egy szempillantás alatt.

A Crudelitas szerencsére kimaradt ezek közül, így Kortis most döntés elé kényszerült. Feladja hazáját és visszavonul, vagy pedig utolsó lehetőségig küzd embereivel.

- Támadás! Minden hajó azonnal induljon az ellenséges flotta gócpontja felé – kiáltotta el fennhangon, már úgysem volt esélyük a győzelemre.

- Parancsára – vágta rá Sevron szolgálatkészen. Rövidesen hajóik meg is indultak előre a záporozó plazmasugarak, nyalábok, torpedók és minden pusztításra tervezett eszköz lövedékeinek viharzó tengerében.

Egyik drák hajó robbant fel a másik után, ahogyan egyre előrébb és előrébb próbálták küzdeni magukat az űr hidegében. Első sorban a nexusokra céloztak, ezért nem volt túl sok veszteség a földiek részéről.

Ekkor ez újabb sortűz indult útjának és másodpercek alatt végzett a megmaradt flotta kétharmadával, s Kortis egykor rettegett zászlóshajóját is találat érte, keresztülfúrva a hajótestet. Azonban a több mint 900 méter hosszú hajótest azonban nem adta meg magát és egyben maradt, de szinte minden tönkre ment a létfenntartás kivételével.

S Kratos felszíne felé kezdett sodródni.

Egyik zöldes robbanás látszott a távolból a másik után. Kortis kénytelen volt végignézni, ahogyan ízzé-porrá lövik egykor hatalmas, büszke flottáját, miközben tehetetlenül sodródnak bele népük szülővilágának légkörébe. Már a narancssárgás lángcsóvák az ablakok felől való elötünésekor tudta, hogy vége van, és életének minden mozzanata záporozni kezdett fekete szempárja előtt.

A korábban Norfern által javasolt fejlesztéssel most könnyedén beléphettek volna a hipertérbe, de mivel nem figyelt aznap, megpecsételődött a sorsuk. Fémes csikorgás közepette még ez ideig bírta hajója masszív fémburkolata, aztán egyszer csak hatalmas reccsenés hallatszott, majd éktelen robaj következett.

Kettétört a hajótest.

Még egyszer vetett egy pillantást világuk zöldellő talajára majd a lángok elöntötték a hidat. Elevenem elégetve az ott lévőket. S ezt a hajó főreaktorának hatalmas robbanása követte, ezernyi apró darabra szakítva a hajót.

Az Ügynökség hajói csak ekkor léptek be az ütközetbe, s parányi fregattjaik nyomban cikázni kezdtek a hatalmas cirkálók között, alapos leckét adva a megmaradt drák hajóknak, melyek rendületlenül védték otthonukat. A Dauntless csak méterekre húzott el a Korolev felett, amikor is váratlan események következtek.

- Uram, aktivitást észlelünk a féregjárat felől.

- Miféle aktivitást? – csattant fel Zsukov idegesen, s meglepetten.

- Valami keresztülmegy rajta.

Zsukov tisztán látta hitetlenkedő szemeivel, ahogyan egy kékes energianyaláb tört elő a járatból és egyenesen feléjük vette az irányt. Méterekre húzott el pajzsuk hatóköre felett és az egyik nexus felé folytatta útját. S úgy ment keresztül a hajón, mintha az ott sem lett volna.

- Leállni, leállni! – hallatszott Trueman szava a rádióból, ahogyan a korábban hajója mellett álló cirkáló izzó roncsai lángolva úsztak a jéghideg űrben hitetlenkedő szemei előtt. – Visszavonulás!

- Negatív! – vágta rá Zsukov.

- Hát nem érti, az a valami mindjárt keresztüljön!

- Nem mehetünk vissza. Nem tudhatjuk, mi történt a túloldalon, lehet, hogy csak a pusztá véletlen műve.

- Nem érdekel, húzódjon vissza – ekkor Zsukov mély levegőt vett és az előbbinél jóval határozottabbra, már-már fenyegetőre váltotta hangnemét.

- Nézze, én nem azért jöttem el ideig, hogy most adjam fel, amikor már csak egy lépésre vagyunk a győzelemtől! Ha akar, csak tessék. Menjen! De én maradok, és harcolok, s ha kell, meghalok ügyemért.

- Rendben – sóhajtotta fel Trueman kis gondolkodást követően. – A parancs visszavonva folytatjuk a támadást – az eddigi történéseknek köszönhetően senki, még ő sem tudott ellentmondani az admirálisnak.

Alig telt bele pár percbe, s már el is takarították a megmaradt hajókat, Kratos virágzó, étellel teli bolygója teljesen védtelenül maradt, felszínén pedig 5 milliárd drák remegett félelmében. *Vajon bosszút állnak? Úgy tesznek majd, ahogyan ők? Megélik e, a holnapot?*

Viszont bár elmentek volna, sosem visszanézve. Legalábbis Zsukov és emberei számára mindenképp ez lett volna a jobb, ugyanis percekkel később a főreglyuk ismételen ugrott egyet a térben, és egyenesen a Korolev alatt nyílt meg, majd egy szempillantás alatt magával rántotta a hajót, a Dauntlesst is beleértve, ugyanis Michael még most is a Korolev mellett rostokolt.

- Mi történt? – csattant fel Trueman idegesen.

- Meghaltak – sóhajtott fel O'Neill szomorúan. Számos barátja életét követelte már e háború, túlságosan sokét is.

- Ezt mégis honnan tudja?

- A főregjérek csak egy irányban működnek, ha az a nyaláb át tudott jönni, akkor ők sosem érhetnek át épségben arra az oldalra. Visszavonuljunk?

- Felesleges, már nem nagyon megy sehova, amíg itt leszünk. Befejezzük, ami elkezdtünk, már csak az ő emlékére is. Mérjenek be egy lakatlan területet, de csak ezzel a hajóval és pörköljünk alá az OTL-el. Erre csakhamar kapitulálnak majd.

- Biztos ebben? Ne adjunk vissza egy kicsit abból, amit tőlük kaptunk?

- Semmi képpen, mi nem ők vagyunk. Mutassuk meg nekik, hogy becsülettel is meg lehet majd nyerni e háborút – még ugyan nem sejti, nem is sejtheti, de az emberiség nagyon megbánja majd döntését...

...Elpattant vezetékek szikrái, a földön fetregő sebesültek és kisebb tüzek borították a Korolev hídját. Mégis csak átértek a túloldalra, még ha elég rázós is volt utazásuk. De ez perce sem volt felocsúdni, Malcolm már magához is ragadta figyelmét.

- Új hajót mutatnak az érzékelők! – kiáltotta döbbenetében, szemei kikerekedtek a műszaki adatok láttán.

- Hol a frászban vagyunk, és miféle hajót?

- Az adatok szerint huszonötezer méter hosszú és tizenhatezer széles, valamint négyezer magas. Azt hiszem meghibásodtak...

- Nem Malcolm, a legkevésbé sem – felelte az admirális, ahogyan a híd mostanra már repedt üvegablaka felé fordította kék szemeinek hitetlenkedő tekintetét. Egy hatalmas csillaghajó, egy igazi monstrum rajzolódt ki előtte és valamennyiük előtt. Formája alapján leginkább egy aláereszkedő héjához hasonlított, ha bármihez is lehetett hasonlítani egyáltalán.

Barnás árnyalatú burkolatát az oldalain elhelyezett ormótlan ágyúk tarkították.

- Mi van a féregjárattal? Azonnal vissza kell mennünk rajta – jelentette ki idegesen. Tudta, hogy ez a hajó adta le azt a titokzatos lövést, amely oly könnyedén kettészelte azt a nexust a túloldalon. El sem tudta képzelni, mit tenne a Korolevvel.

- Felszívódott, amint átmentünk rajta. Alighanem itt jóval nagyobb területen ugrál a bejárata. Kizárt, hogy időben ráakadjunk.

- Hát ez remek...

- Uram, élesítik a fegyvereiket!

Ekkorra már Michael is feleszmélt kicsiny hajója fedélzetén, ő bezzeg egy karcolás nélkül úszta meg az egészet. S az ablakhoz emelve szemeinek kíváncsi pillantását nem hitt az elé táruló monstrum látványának. A korábban továbbított tervrajzok alapján kétségek kizáróan tudta, mivel áll szemben. Ez az akkor a hangárban álló hajó, vagy annak pontos mása volt, s nem tudta fékezni nyelvét hitetlenkedése közepette.

- Uram Isten, ez nem lehet...